

Sygn. akt V U 221/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 października 2019 r.

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Mirosława Molenda-Migdalewicz

Protokolant: star. sekr. sądowy Katarzyna Awsiukiewicz

po rozpoznaniu w dniu 16 października 2019 r. w Legnicy

sprawy z wniosku A. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o wysokość renty

na skutek odwołania A. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

z dnia 7 marca 2019 r.

znak (...)

oddala odwołanie

sędzia Mirosława Molenda-Migdalewicz

Sygn. akt V U 221/19

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 7 marca 2019 r. znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. przyznał wnioskodawcy A. B. rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy od 24 lutego 2019 r., tj. od zaprzestania pobierania świadczenia rehabilitacyjnego.

Od powyższej decyzji odwołał się wnioskodawca, wskazując, że renta została przyznana w zaniżonej wysokości. Wnioskodawca wniósł o ponowne przeliczenie renty wypadkowej. Nadto w piśmie z dnia 25 marca 2019 r. ubezpieczony uzupełnił odwołanie wnosząc o zaliczenia okresu zatrudnienia w trakcie odbywania kary pozbawienia wolności w Zakładzie Karnym(...)w S. od 2 kwietnia 1982 r. do 8 sierpnia 1984 r. jako okresu pracy nakładczej.

W odpowiedzi organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania. W uzasadnieniu wskazał, że do ustalenia wysokości podstawy wymiaru świadczenia przyjęto wynagrodzenie stanowiące podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku o przyznanie świadczenia. Po dokonaniu stosownych przeliczeń stwierdzono, że wskaźnik wysokości podstawy wymiaru z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu wynosi 52,13%. Organ rentowy podniósł również, że nie uwzględnił okresu zatrudnienia w trakcie odbywania kary pozbawienia wolności od 2 kwietnia 1982 r. do 8 sierpnia 1984 r. z uwagi na brak miesięcznego wykazu wynagrodzeń.

Ponadto organ rentowy nie uwzględnił także okresu zatrudnienia na umowę zlecenie od 1 lipca 2017 r. do 30 lipca 2017 r. w (...) Sp. z o.o. z uwagi na brak składki na ubezpieczenie emerytalno-rentowe za ten okres.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny sprawy:

Wnioskodawca A. B. urodził się (...)

W dniu 3 lutego 2011 r. wnioskodawca złożył wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy. Decyzją z dnia 31 marca 2011 r. organ rentowy odmówił wnioskodawcy prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Odwołanie wnioskodawcy od niniejszej decyzji zostało oddalone wyrokiem Sądu Okręgowego w Legnicy z dnia 18 września 2012 r., sygn. akt V U 488/11. Ubezpieczony od powyższego wyroku wniósł apelację, która została oddalona wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 10 stycznia 2013 r., sygn. akt III AUa 1358/12.

W dniu 21 maja 2013 r. wnioskodawca złożył kolejny wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy. Decyzją z dnia 6 września 2013 r. organ rentowy odmówił wnioskodawcy prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Odwołanie wnioskodawcy od niniejszej decyzji zostało oddalone wyrokiem Sądu Okręgowego w Legnicy z dnia 16 października 2014 r., sygn. akt V U 1478/13. Na rozprawie w dniu 16 października 2014 r. wnioskodawca złożył kolejny wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy, który został oddalony wyrokiem Sądu Okręgowego w Legnicy z dnia 25 kwietnia 2017 r., sygn. akt V U 989/16. Apelacja ubezpieczonego od powyższego wyroku została oddalona wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 5 lutego 2018 r., sygn. akt III AUa 1010/17.

W dniu 5 grudnia 2018 r. A. B. złożył wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

Organ rentowy decyzją z dnia 7 marca 2019 r. – zaskarżoną w niniejszej sprawie – przyznał wnioskodawcy rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy od 24 lutego 2019 r., tj. od zaprzestania pobierania świadczenia rehabilitacyjnego. Do ustalenia podstawy wymiaru renty przyjęto przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia od 1978 r. do 2017 r. (1978-1979, 1992, 1994-1995, 1997-2004, 2006-2011, 2017). Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wynosi 52,13%. Podstawa wymiaru obliczona przez pomnożenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru 52,13% przez kwotę bazową 3.731,13 zł wynosi 1.945,04 zł. Podstawa wymiaru po waloryzacji wynosi: od 1 marca 2019 r. – 2.025,76 zł. Do ustalenia wysokości renty organ rentowy uwzględnił okresy:

- składkowe: 29 lat, 4 miesiące i 6 dni, tj. 352 miesiące,

- nieskładkowe: 3 lata, 7 miesięcy i 2 dni, tj. 43 miesiące.

Wysokość renty została obliczona w następujący sposób:

$$24\% \times 3.731,13 \text{ zł} = 895,47 \text{ zł}$$

$$(352 \times 1,3\%)/12 \times 1945,04 = 741,64 \text{ zł}$$

$$(43 \times 0,7\%)/12 \times 1945,04 = 48,82 \text{ zł}$$

$$\text{Razem} = 1.645,93 \text{ zł}$$

Renta z tytułu częściowej niezdolności do pracy wynosi 75% renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy i wynosi 1.264,45 zł. Renta po waloryzacji przysługuje w kwocie: od 1 marca 2019 r. – 1.316,95 zł.

Organ rentowy w wymiarze okresów składkowych i nieskładkowych nie uwzględnił okresu:

- od 2 kwietnia 1982 r. do 8 sierpnia 1984 r., tj. wykonywania pracy nakładczej w czasie odbywania kary pozbawienia wolności z uwagi na brak miesięcznego wykazu wynagrodzeń,

- od 1 lipca 2017 r. do 30 lipca 2017 r., tj. zatrudnienia na umowę zlecenie w (...) Sp. z o.o. z uwagi na brak składki na ubezpieczenie emerytalno-rentowe za ten okres.

Wnioskodawca A. B. wykonywał pracę nakładczą w okresie od 2 kwietnia 1982 r. do 8 sierpnia 1984 r. w czasie wykonywania kary pozbawienia wolności w Zakładzie Karnym (...) w S.. Nie zachowały się dokumenty źródłowe na bazie których możliwe by było sporządzenie wykazu wynagrodzeń w okresie od 2 kwietnia 1982 r. do 8 sierpnia 1984 r. w Zakładzie Karnym (...) w S. z powodu fizycznego zniszczenia listy płac podczas klęski żywiołowej.

Dowód: - akta emerytalne ZUS:

a) wniosek z dn. 03.02.2011 r. k. 1-4; decyzja z dnia 31.03.2011 r. k. 47-48; wyrok z dnia 18.09.2012 r. k. 76; wyrok z dnia 10.01.2013 r. k. 77;

b) wniosek z dn. 21.05.2013 r. k. 1-2v.;decyzja z dnia 06.09.2013 r. k. 22wyrok z dnia 16.04.2014 r. k. 43,48; decyzja z dnia 13.02.2015 r. k. 80; wyrok z dnia 25.04.2017 r. k. 135; wyrok z dnia 05.02.2018 r. k. 136;

c) wniosek z dn. 05.12.2018 r. k. 1-2v.;decyzja z dnia 07.03.2019 r. wraz z załącznikiem; stanowisko komórki merytorycznej;

- pismo Zakładu Karnego (...) w S. z dnia 16.04.2019 r. k. 11;

Sąd zważył:

Odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 17 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. z 2017 r. poz. 1773) przy ustalaniu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej, renty rodzinnej i dodatku do renty rodzinnej dla sieroty zupełnej z tytułu ubezpieczenia wypadkowego, do ustalenia wysokości tych świadczeń oraz ich wypłaty stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o emeryturach i rentach z FUS, z wyjątkiem art. 57 ust. 1 pkt 4 oraz art. 101a tej ustawy, z uwzględnieniem przepisów niniejszej ustawy. Przy ustalaniu podstawy wymiaru renty nie stosuje się ograniczenia wskaźnika wysokości podstawy, o którym mowa w art.15 ust. 5 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Stosownie do art. 18 ust. 1 ww. ustawy, renta z tytułu niezdolności do pracy i renta szkoleniowa z ubezpieczenia wypadkowego nie może być niższa niż:

- 1) 80% podstawy jej wymiaru - dla osoby całkowicie niezdolnej do pracy;
- 2) 60% podstawy jej wymiaru - dla osoby częściowo niezdolnej do pracy;
- 3) 100% podstawy jej wymiaru – dla osoby uprawnionej do renty szkoleniowej.

Zgodnie z art. 15 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. 1998r. nr 162, poz. 1118 z późn. zm.) podstawę wymiaru emerytury i renty stanowi ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę lub rentę, z uwzględnieniem ust. 6 i art. 176. Na wniosek ubezpieczonego podstawę wymiaru emerytury lub renty może stanowić ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe w okresie 20 lat kalendarzowych przypadających przedrokiem zgłoszenia wniosku, wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu (ust. 6). W celu ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty:

1) oblicza się sumę kwot podstaw wymiaru składek i kwot, o których mowa w ust. 3, w okresie każdego roku z wybranych przez zainteresowanego lat kalendarzowych;

2) oblicza się stosunek każdej z tych sum kwot do rocznej kwoty przeciętnego wynagrodzenia ogłoszonej za dany rok kalendarzowy, wyrażając go w procentach, z zaokrągleniem do setnych części procentu;

3) oblicza się średnią arytmetyczną tych procentów, która, z zastrzeżeniem ust. 5, stanowi wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury lub renty, oraz

4) mnoży się przez ten wskaźnik kwotę bazową, o której mowa w art. 19 (ust. 4).

Art. 62 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych stanowi, że renta dla osoby całkowicie niezdolnej do pracy wynosi:

1) 24% kwoty bazowej, o której mowa w art. 19, oraz

2) po 1,3% podstawy jej wymiaru za każdy rok okresów składkowych;

3) po 0,7% podstawy jej wymiaru za każdy rok okresów nieskładkowych;

4) po 0,7% podstawy jej wymiaru za każdy rok okresu brakującego do pełnych 25 lat okresów składkowych oraz nieskładkowych, przypadających od dnia zgłoszenia wniosku o rentę do dnia, w którym rencista osiągnąłby wiek emerytalny 60 lat.

Stosownie do art. 62 ust. 2 cytowanej ustawy renta dla osoby częściowo niezdolnej do pracy wynosi 75% renty dla osoby całkowicie niezdolnej do pracy.

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie było to czy organ w decyzji z dnia 7 marca 2019 r. prawidłowo wyliczył wysokość renty a także czy prawidłowo w wymiarze okresów składkowych i nieskładkowych nie uwzględnił okresu wykonywania przez wnioskodawcę pracy nakładczej w czasie odbywania kary pozbawienia wolności od 2 kwietnia 1982 r. do 8 sierpnia 1984 r.

Nie sposób zgodzić się z zarzutami wnioskodawcy, natomiast uznać należy, że zaskarżona decyzja została wydana w sposób prawidłowy.

Odnosząc się do zarzutu niezaliczenia wnioskodawcy do wymiaru okresów składkowych okresu wykonywania przez wnioskodawcę pracy nakładczej od 2 kwietnia 1982 r. do 8 sierpnia 1984 r. wskazać trzeba, że trafnie organ rentowy powołał się na rozprawie w dniu 16 października 2019 r. na regulację zawartą w art. 6 ust. 2 pkt 11 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Stosownie do treści tego przepisu za okresy składkowe uważa się również przypadające przed dniem 15 listopada 1991 r. okresy, za które została opłacona składka na ubezpieczenie społeczne albo za które nie było obowiązku opłacania składek na ubezpieczenie społeczne wykonywania na obszarze Państwa Polskiego pracy nakładczej:

a) objętej obowiązkiem ubezpieczenia społecznego, za które opłacono składkę na to ubezpieczenie lub w których występowało zwolnienie od opłacania składki,

b) przed dniem objęcia obowiązkiem ubezpieczenia z tego tytułu,

jeżeli w tych okresach osoba wykonująca taką pracę uzyskiwała wynagrodzenie w wysokości co najmniej połowy obowiązującego najniższego wynagrodzenia, określonego na podstawie przepisów Kodeksu pracy.

W realiach niniejszej sprawy wnioskodawca przedłożył jedynie zaświadczenie z zakładu karnego potwierdzające wykonywanie przez niego pracy nakładczej w okresie od 2 kwietnia 1982 r. do 8 sierpnia 1984 r. Nie zachowała się żadna dokumentacja wykazująca wysokość wynagrodzenia uzyskiwanego przez wnioskodawcę w spornym okresie

za wykonywanie pracy nakładczej. Jak wynika z pisma Zakładu Karnego (...) w S. z dnia 16.04.2019 r. lista płac w spornym okresie uległa zniszczeniu. Dlatego trafnie uznał organ rentowy, że nie ma żadnej możliwości zweryfikowania czy wnioskodawca uzyskiwał za pracę nakładczą w spornym okresie wynagrodzenie w wysokości co najmniej połowy obowiązującego najniższego wynagrodzenia, a tym samym czy można zaliczyć ten okres do okresów składkowych. Wskazać trzeba, że takimi dokumentami nie dysponuje również sam ubezpieczony. Oświadczenie wnioskodawcy, że niewykonanie wyznaczonej przez zakład karny normy przy pracy nakładczej powodowało w spornym okresie dla osadzonych kary dyscyplinarne - w żaden sposób nie wykazuje, że wnioskodawca uzyskiwał wynagrodzenie w odpowiedniej wysokości.

Nie zasługuje również na uwzględnienie ogólny zarzut wnioskodawcy o zaniżeniu renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Przyznana wnioskodawcy renta została obliczona zgodnie z regułami określonymi w przepisach ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Przeciętną podstawę wymiaru składek i wskaźnik wysokości podstawy wymiaru ustalono – w wariantcie korzystniejszym dla ubezpieczonego – z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia zgodnie z art. 15 ust. 4, 5, i 6 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Podstawę wymiaru składek również ustalono prawidłowo poprzez przemnożenie wskaźnika podstawy wymiaru przez kwotę bazową określoną w art. 19 ustawy emerytalnej (art. 15 ust. 4 ustawy emerytalnej). Następnie prawidłowo wyliczono wysokość renty opierając się na regulacji określonej w art. 62 ustawy emerytalnej mając na względzie, że renta z tytułu częściowej niezdolności do pracy wynosi 75% renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy (art. 62 ust. 2 ustawy emerytalnej). Nie było podstaw do zakwestionowania prawidłowych wyliczeń organu rentowego opartych na obowiązujących przepisach prawa. Wnioskodawca nie przedstawił żadnych konkretnych zarzutów i wyliczeń, które mogłyby podważyć sposób obliczenia świadczenia przez organ rentowy. Nie przedłożył również żadnych dokumentów, które mogłyby zmienić ustalenia organu rentowego.

Mając na uwadze fakt, że argumentacja wnioskodawcy wskazana w odwołaniu była chybiona, Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie, o czym orzekł w sentencji niniejszego wyroku.